

αποτελέσαν την αιτιολογία τέτοιας αποφάσεως μπορούν να καταστήσουν παραδεκτή την ένδικη προσφυγή εναντίον της. Η περίπτωση αυτή συντρέχει εάν εμφανίζεται είτε ότι η επίδικη απόφαση ενέχει συγκεκαλυμμένη κύρωση είτε ότι εκδηλώνει βούληση δυσμενούς διακρίσεως έναντι του ενδιαφερομένου υπαλλήλου είτε ακόμη και εάν εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας.

2. Η προκήρυξη του διαγωνισμού έχει ως ουσιαστικό σκοπό, σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων, να πληροφορήσει τους ενδιαφερομένους κατά τρόπο όσο το

δυνατόν πιο ακριβή για τη φύση των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την κατάληψη της θέσεως περί της οποίας πρόκειται, έτσι ώστε να είναι σε θέση να εκτιμήσουν αν τους ενδιαφέρει να υποβάλουν αίτηση υποψηφιότητας. Οι πληροφορίες σχετικά με τους όρους ασκήσεως των καθηκόντων τις οποίες περιλαμβάνει δεν έχουν όμως ούτε ως σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να επιβάλουν στη διοικητική αρχή, διότι άλλως θα παρανομήσει, να οργανώσει οριστικά την υπηρεσία, μετά την πρόσληψη των επιτυχόντων, αποκλειστικά σύμφωνα με τους όρους που προβλέφθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 24ης Ιουνίου 1993 *

Στην υπόθεση T-69/92,

Willy Seghers, υπάλληλος του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Georges Vandersanden και τη Laure Levi, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Monteiro, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Xavier Herlin, διεθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της 28ης Οκτωβρίου 1991, που απομάκρυνε τον προσφεύγοντα από την εκ περιτροπής υπηρεσία σε τρεις βάρδιες, καθώς και την ακύρωση της αποφάσεως της 19ης Ιουνίου 1992, που απέρριψε την έντασή του,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Biancarelli, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 19ης Μαΐου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων, υπάλληλος βαθμού C 4, κλιμακίου 6, στην υπηρεσία ασφαλείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Συμβούλιο), είχε επιτύχει στον διαγωνισμό D/202, που διοργανώθηκε για την πρόσληψη υπαλλήλων στην υπηρεσία ασφαλείας, η προκήρυξη του οποίου όριζε ότι: «Κατά τη συνήθη πρακτική, οι υποψήφιοι θα ασκούν, σύμφωνα με το σύστημα της εκ περιτροπής εργασίας στο διάστημα του εικοσιτετραώρου, έργα σχετικά με την ασφάλεια προσώπων και αγαθών, ιδίως θα φυλάσσουν τις εισόδους, τους χώρους σταθμεύσεως αυτοκινήτων, τα γραφεία και τις λοιπές εγκαταστάσεις των ακινήτων του κοινοτικού οργάνου.» Ο προσφεύγων υπηρέτησε στην υπηρεσία ασφαλείας του Συμβουλίου από την 1η Ιουνίου 1982 έως τις 15 Μαΐου 1992, ελάμβανε δε, λόγω της ασκήσεως των καθηκόντων του για υπηρεσία συνεχή ή σε βάρδιες, την αποζημίωση που προβλέπει το άρθρο 56α του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 2 Από τον Ιανουάριο του 1987 έως τις 9 Ιουλίου 1990 ο προσφεύγων ήταν μέλος της επιτροπής προσωπικού, στο οποίο είχε αποσπασθεί κατά μερική απασχό-

ληση από τις 8 Δεκεμβρίου 1989 έως τις 9 Ιουλίου 1990. Εξάλλου, άσκησε διάφορες δραστηριότητες εκπροσωπήσεως σε επιτροπές τεχνικού ή κοινωνικού χαρακτήρα.

3 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 1991 που κοινοποιήθηκε την ίδια ημέρα, ο Β., ιεραρχικά προϊστάμενος του ενδιαφερομένου, τον απέσυρε από την υπηρεσία σε τρεις βάρδιες, από την 1η Νοεμβρίου 1991.

4 Το έγγραφο αυτό είχε ως εξής:

«Η οργάνωση, στην υπηρεσία ασφαλείας, υπηρεσίας εκ περιτροπής σε τρεις βάρδιες εξαρτάται έντονα από την πραγματική παρουσία των υπαλλήλων κατά τις περιόδους που τους έχει ανατεθεί η παροχή υπηρεσίας.

Διαπίστωσα ότι, τόσο κατά το 1990 όσο και κατά το 1991, η υπηρεσία σας χαρακτηρίστηκε από πάρα πολλές απουσίες.

Πράγματι, σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτω, η πραγματική παρουσία σας στην υπηρεσία υπήρξε:

— το 1990: 104 ημέρες,

— το 1991 (από την 1/1 έως τις 31/9): 52 ημέρες.

Επίσης, προς το συμφέρον της λειτουργίας της υπηρεσίας, αποφάσισα να σας αποσύρω από την εκ περιτροπής υπηρεσία σε τρεις βάρδιες, από την 1η Νοεμβρίου 1991.»

5 Με σημείωμα της 30ής Οκτωβρίου 1991 ο υπογράψας την απόφαση αυτή ζήτησε από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Συμβουλίου να σταματήσουν από 1ης Νοεμβρίου 1991 να καταβάλλουν στον ενδιαφερόμενο την αποζημίωση που προβλέπει το άρθρο 56α του ΚΥΚ. Τα αποτελέσματα του σημειώματος αυτού ακυρώθηκαν πάντως με νεότερο σημείωμα της 25ης Νοεμβρίου 1991 που αποκατέστησε την καταβολή της αποζημιώσεως από 1ης Νοεμβρίου 1991.

- 6 Αφού ζήτησε στις 11 Δεκεμβρίου 1991 να «επανεέλθει στην εκ περιτροπής υπηρεσία» και δεν έλαβε απάντηση στην αίτησή του, ο προσφεύγων άσκησε στις 27 Ιανουαρίου 1992 κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως της 28ης Οκτωβρίου 1991 ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 7 Μετά την υποβολή της ενστάσεως αυτής ο προσφεύγων, με απόφαση της 27ης Απριλίου 1992 που ίσχυσε από 15 Μαΐου 1992, τέθηκε στη διάθεση των γενικών υπηρεσιών του Συμβουλίου, με κατάργηση από της τελευταίας αυτής ημερομηνίας της αποζημίωσης για συνεχή υπηρεσία. Ο προσφεύγων άσκησε νέα ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, στις 27 Ιουλίου 1992. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1992. Ο προσφεύγων άσκησε στις 26 Φεβρουαρίου 1993 νέα προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992 (υπόθεση T-20/93).
- 8 Η ένσταση της 27ης Ιανουαρίου 1992 που στρεφόταν κατά της αποφάσεως της 28ης Οκτωβρίου 1991, μόνης προσβαλλομένης εν προκειμένω αποφάσεως, απορρίφθηκε ρητά με απόφαση της 19ης Ιουνίου 1992 του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου. Η απόφαση αυτή έχει ως εξής:

«Η ένστασή σας που αναφέρεται ως θέμα της παρούσας και αφορά την απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1991 με την οποία απομακρυνθήκατε από τη συνεχή εκ περιτροπής υπηρεσία από 1ης Νοεμβρίου 1991 αποτέλεσε αντικείμενο εμπειριστατωμένης έρευνας. Μετά το πέρας της έρευνας αυτής πρέπει να γίνουν οι εξής παρατηρήσεις.

Η απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1991 ελήφθη προς το συμφέρον της υπηρεσίας, λόγω των πολλών απουσιών σας που προκάλεσαν προβλήματα στην οργάνωση της συνεχούς υπηρεσίας. Είναι αυτονόητο ότι η υπηρεσία αυτή δεν μπορεί να οργανωθεί κατά τρόπο ορθολογικό και ικανοποιητικό όταν οι συνάδελφοι που καλούνται να ασκήσουν τα καθήκοντά τους στο πλαίσιο αυτής της υπηρεσίας είναι υποχρεωμένοι να αναλαμβάνουν για μεγάλες περιόδους τις υπηρεσίες απόντων υπαλλήλων, τούτο δε με υπερωριακή εργασία.

Η απόφαση να μην καταργηθεί την ίδια ημερομηνία η αποζημίωση συνεχούς υπηρεσίας που προβλέπει το άρθρο 56α του ΚΥΚ ελήφθη για να μη στερηθείτε την αποζημίωση αυτή από τη μια στιγμή στην άλλη. Εντούτοις, ελλείψει ρητής ακυρώσεως της αποφάσεως της 28ης Οκτωβρίου 1991, η διατήρηση της αποζημίωσης δεν είχε ως αποτέλεσμα να επανενταχθείτε στη συνεχή εκ περιτροπής εργασία.

Όσον αφορά την απόφαση αυτή της 28ης Οκτωβρίου 1991, οφείλω να επιβεβαιώσω ότι το συμφέρον της υπηρεσίας, ιδίως οι υποχρεώσεις που προκύπτουν από την αδιάλειπτη λειτουργία της συνήθους και μονίμου συνεχούς υπηρεσίας δεν μου επιτρέπουν να την ακυρώσω.

Ενόψει των παρατηρήσεων αυτών, λυπούμαι που δεν μπορώ να ικανοποιήσω την ένστασή σας.»

- 9 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Σεπτεμβρίου 1992, ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της απόφασης της 28ης Οκτωβρίου 1991 και της απόφασης της 19ης Ιουνίου 1992 που απέρριψε την ένστασή του.

Αιτήματα των διαδίκων

- 10 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1991 της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) και, εφόσον κριθεί αναγκαίο, την απόφαση της ΑΔΑ της 19ης Ιουνίου 1992 που απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος.

- 11 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα κατά το μέτρο που δεν θα επιβαρύνουν το Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 88 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 12 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 4 Φεβρουαρίου 1993, ο προσφεύγων ζήτησε την εξέταση ως μάρτυρος του Ο., εκπροσώπου του προσωπικού και υπαλλήλου της υπηρεσίας ασφαλείας του Συμβουλίου, υπό τους όρους που προβλέπει το άρθρο 68 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε όμως τους διαδίκους «να εστιάσουν τις αγορεύσεις τους κυρίως στο ζήτημα αν, ενόψει των επιχειρημάτων που ανέπτυξε το Συμβούλιο στη σελίδα 5 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, η προσφυγή είναι βάσιμη και/ή διατήρησε το αντικείμενό της, και αν η προσβαλλομένη πράξη παρήγαγε νομικά και χρηματικά αποτελέσματα κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής».
- 14 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στα ερωτήματα του Πρωτοδικείου κατά τη δημοσία συνεδρίαση της 19ης Μαΐου 1993.

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

- 15 Κατά τον προσφεύγοντα, η προσφυγή είναι παραδεκτή, αφού αυτός στέρηθηκε του δικαιώματος ασκήσεως των καθηκόντων για τα οποία προσελήφθη, σύμφωνα με τους όρους που περιγράφονται στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Προσθέτει δε ότι οι απόψεις του καθού ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν βλάπτει στερούνται σημασίας, εφόσον, δεδομένου ότι ένας υπάλληλος μπορεί κατά τη σταδιοδρομία του να αποτελέσει αντικείμενο διαφόρων τοποθετήσεων, οι τελευταίες πρέπει να τηρούν το πλαίσιο που καθόρισε η προκήρυξη του διαγωνισμού.
- 16 Κατά την προφορική διαδικασία ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η προσβαλλομένη πράξη ασφαλώς τον βλάπτει αφού, πρώτον, οδήγησε στην προοδευτική μείωση του περιεχομένου των καθηκόντων του· δεύτερον, υπό τις περιστάσεις υπό τις οποίες εκδόθηκε, δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως απλό προσωρινό μέτρο οργάνωσης της υπηρεσίας· τρίτον, μπορεί να παραγάγει αποτελέσματα, στην

περίπτωση ακυρώσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992· τέταρτον, η αποζημίωση για συνεχή υπηρεσία έπρεπε καταρχήν να καταργηθεί και, τέλος, η γενομένη αλλαγή στη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος, ως αποτέλεσμα της αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992, διατηρεί όλα ή μέρος των θιγόντων με την προσβαλλομένη απόφαση δικαιωμάτων.

- 17 Το Συμβούλιο, χωρίς να αμφισβητεί ρητά το παραδεκτό της προσφυγής, υποστηρίζει στο υπόμνημά του αντικρούσεως ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν βλάπτει τον προσφεύγοντα παρά μόνο κατά το μέτρο που συνεπάγεται, ως αναγκαίο αποτέλεσμα, την κατάργηση της αποζημιώσεως για υπηρεσία σε τρεις βάρδιες. Αντιθέτως, το Συμβούλιο εκτιμά ότι δεν βλάπτει το γεγονός ότι τα καθήκοντα ασκούνται ήδη σύμφωνα με διαφορετικές προϋποθέσεις από εκείνες που προέβλεπε η προκήρυξη του διαγωνισμού. Στο υπόμνημα απαντήσεώς του, το Συμβούλιο εκθέτει ότι από γεγονότα επιγενόμενα της ασκήσεως της προσφυγής προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση είχε απλώς «προσωρινό χαρακτήρα», που δεν συνεπαγόταν την άμεση κατάργηση της αποζημιώσεως για υπηρεσία σε τρεις βάρδιες. Η κατάσταση του προσφεύγοντος ρυθμίστηκε οριστικά με την απόφαση της 27ης Απριλίου 1992, που τον έθεσε στη διάθεση των γενικών υπηρεσιών του Συμβουλίου από τις 15 Μαΐου 1992 και του κατήργησε την αποζημίωση για υπηρεσία σε τρεις βάρδιες. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι ο ενδιαφερόμενος άσκησε, κατά της αποφάσεως αυτής, ένσταση η οποία απορρίφθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1992 και ένδικη προσφυγή για την ακύρωσή της. Θεωρεί ότι, ενόψει των νέων αυτών στοιχείων, που επήλθαν μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, η παρούσα υπόθεση κατέστη «εντελώς άχρηστη». Πράγματι, οι αποφάσεις που θίγουν ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος και οι οποίες μπορούν, κατόπιν αυτού, να θεωρηθούν ότι τον βλάπτουν κατά την έννοια της νομολογίας (βλ. τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 1991, T-14/91, Weyrich κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-235) είναι εκείνες της 27ης Απριλίου 1992 και της 27ης Νοεμβρίου 1992, που αποτελούν αντικείμενο της προσφυγής στην υπόθεση T-20/93. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου όσον αφορά το ζήτημα «αν πρέπει να απορριφθεί η παρούσα προσφυγή ως άνευ αντικειμένου».
- 18 Κατά την προφορική διαδικασία το Συμβούλιο προσέθεσε ότι η προσβαλλομένη πράξη δεν παρήγαγε ποτέ το παραμικρό χρηματικό αποτέλεσμα, λόγω της διατηρήσεως της αποζημιώσεως για συνεχή υπηρεσία. Αφού, άλλωστε, ουδέποτε παρήγαγε νομικό αποτέλεσμα, η απόφαση του Πρωτοδικείου που θα εκδοθεί για τη νομιμότητα της αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992 δεν θα μπορεί να αλλάξει κατά τίποτα την πραγματική κατάσταση του προσφεύγοντος. Εξάλλου, το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι, από τους πενήντα περίπου υπαλλήλους της υπηρεσίας ασφαλείας, δεκαπέντε περίπου ασκούν τα καθήκοντά τους

κατά τρόπο μόνιμο, εκτός της υπηρεσίας σε τρεις βάρδιες, όπως ήταν και η προσωρινή περίπτωση του προσφεύγοντος, το περιεχόμενο των καθηκόντων του οποίου ουδέποτε τροποποιήθηκε ή άλλαξε. Τέλος, το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως από το Πρωτοδικείο της αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992, ο προσφεύγων θα ενταχθεί στην υπηρεσία ασφαλείας, εκτός της υπηρεσίας σε τρεις βάρδιες και διατηρώντας την αποζημίωση για συνεχή υπηρεσία, ακόμη και αν, από την τελευταία αυτή άποψη, η κατάσταση θα πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο κατάλληλης ρυθμίσεως.

Επί της ουσίας

- 19 Υπέρ του ακυρωτικού του αιτήματος της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος συνίσταται σε παραβίαση του άρθρου 1 του παραρτήματος II του ΚΥΚ, περί επιτροπής προσωπικού, και σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε η διοικητική αρχή· ο δεύτερος αναφέρεται σε παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των περιστάσεων της υποθέσεως· ο τρίτος αφορά την εσφαλμένη αιτιολογία από την οποία πάσχει η προσβαλλομένη απόφαση· τέλος, με τον τέταρτο λόγο προβάλλεται κατάχρηση εξουσίας στην οποία φέρεται να υπέπεσε το καθού η προσφυγή όργανο.
- 20 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, περί παραβάσεως του άρθρου 1 του παραρτήματος II του ΚΥΚ και περί προδήλως πεπλανημένης εκτιμήσεως του αριθμού των ημερών παρουσίας, ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι είχε μόνον 104 ημέρες παρουσίας το 1990 και 52 ημέρες για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου έως 30 Σεπτεμβρίου 1991. Εκτιμά ότι ο υπολογισμός του αριθμού των ημερών παρουσίας το 1990 οφείλεται σε δύο σφάλματα στα οποία υπέπεσε η διοίκηση. Η διοίκηση, αφενός μεν, αγνόησε ότι, ενόψει των ειδικών όρων οργανώσεως της εργασίας στην υπηρεσία ασφαλείας, μόνο το κριτήριο του αριθμού των ωρών πραγματικής εργασίας μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να υπολογισθεί η εργασία που πράγματι εκτέλεσε ένας υπάλληλος, αφετέρου δε, παρέλειψε να λάβει υπόψη τον χρόνο που αφιέρωσε ο προσφεύγων στην άσκηση των καθηκόντων του στην επιτροπή προσωπικού. Έτσι, δυνάμει του άρθρου 1 του παραρτήματος II του ΚΥΚ, ο χρόνος αυτός έπρεπε να εξομοιωθεί με χρόνο που διανύθηκε στην υπηρεσία. Ο προσφεύγων ζήτησε να διατάξει το Πρωτοδικείο την προσκόμιση των καταλόγων υπηρεσίας για να διαπιστωθεί η ακρίβεια των ισχυρισμών του.
- 21 Κατά το καθού, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί γιατί δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Προσθέτει ότι, ναι μεν ο προσφεύγων προσπάθησε να αποδείξει ότι η προσβαλλομένη απόφαση ενέχει συγκαλυμμένη

κύρωση, η απόφαση όμως αυτή στην πραγματικότητα τελεί στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η διοικητική αρχή για την οργάνωση των υπηρεσιών της και την τοποθέτηση του προσωπικού της για την άσκηση του έργου τους. Κατά πάγια νομολογία, αυτή η εξουσία οργανώσεως της υπηρεσίας περιλαμβάνει ιδίως την υποχρέωση, για τον υπάλληλο, να αποδέχεται κάθε τοποθέτηση σε θέση της κατηγορίας του και τη δυνατότητα, για τα κοινοτικά όργανα, να προβαίνουν σε μετακινήσεις χωρίς τη συγκατάθεση των ενδιαφερομένων υπαλλήλων. Η νομολογία αυτή του Δικαστηρίου, η οποία αναπτύχθηκε με την ευκαιρία μέτρων μετακινήσεως, πρέπει κατά μείζονα λόγο να εφαρμοστεί στις περιπτώσεις της παρούσας υποθέσεως όπου η προσβαλλομένη απόφαση περιορίζεται στην τροποποίηση των όρων ασκήσεως των καθηκόντων. Λαμβάνοντας υπόψη τις απουσίες του προσφεύγοντος, το μέτρο αυτό που είναι απόλυτα αιτιολογημένο, όπως αποδεικνύει η αναφορά «πραγματικής παρουσίας των υπαλλήλων κατά τις περιόδους παροχής των υπηρεσιών που τους έχουν ανατεθεί», λόγω της συχνότητας και του απροβλέπτου των απουσιών του προσφεύγοντος, επιβαλλόταν στο πλαίσιο οργανώσεως υπηρεσίας όπου οι «αλληλεξαρτήσεις» μεταξύ των υπαλλήλων είναι ιδιαίτερα έντονες. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Συμβούλιο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να υπεισέλθει στις λεπτομέρειες επαληθεύσεως της ακρίβειας του αριθμού ημερών απουσίας του προσφεύγοντος κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1990 έως 30 Σεπτεμβρίου 1991.

22 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως περί παραβιάσεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και περί υπάρξεως προδήλου πλάνης εκτιμήσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση, όπως συμπληρώθηκε με την απόφαση που απέρριψε την ένστασή του, αιτιολογείται από τις φερόμενες απουσίες του. Κατά την αιτιολογία αυτή, η σημασία των απουσιών ήταν τέτοια ώστε επιβαλλόταν η απομάκρυνση του υπαλλήλου από την υπηρεσία με τρεις βάρδιες προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Οι απουσίες όμως του προσφεύγοντος δεν ήταν περισσότερες από εκείνες των συναδέλφων του και δεν ήταν, σε κάθε περίπτωση, οι πιο πολυάριθμες. Το 1990, ο αριθμός των ημερών απουσίας ανήλθε στην πραγματικότητα σε 64 και σε 92 για τους εννέα πρώτους μήνες του 1991, δηλαδή σε σύνολο 156 ημερών για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1990 έως 30 Σεπτεμβρίου 1991. Εντούτοις, ορισμένοι συνάδελφοι του προσφεύγοντος είχαν συνολικά 170 ημέρες απουσίας. Κατόπιν αυτού, το μέτρο που ελήφθη κατά του ενδιαφερομένου ήταν δυσμενές γι' αυτόν και έπασχε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να διεξαγάγει αποδείξεις για να ελεγχθεί η ακρίβεια των λεγομένων του.

23 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι η ερμηνεία του προσφεύγοντος για την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων είναι ασυμβίβαστη προς την αρχή της καλής οργάνωσης της υπηρεσίας. Οι συγκρίσεις στις οποίες προέβη ο προσφεύγων μεταξύ των δικών του απουσιών και των απουσιών των συναδέλφων του δεν

ασκούν επιρροή, δεδομένου ότι, αφενός μεν, η προσβαλλομένη απόφαση δεν έχει χαρακτηρη πειθαρχικής κυρώσεως, αφετέρου δε, μια προβλεπόμενη μακρά απουσία είναι λιγότερο δυσάρεστη για την οργάνωση της υπηρεσίας, παρά μια συντομότερη αλλά απρόβλεπτη απουσία. Το Συμβούλιο υπογραμμίζει, εξάλλου, ότι απόφαση όπως η προσβαλλομένη, η οποία στερείται οποιουδήποτε πειθαρχικού χαρακτηρη και ελήφθη στο πλαίσιο μέτρων οργάνωσης της υπηρεσίας δεν μπορεί καταρχήν να αποτελέσει δυσμενή διάκριση.

- 24 'Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως περί εσφαλμένης αιτιολογίας, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, κατά το υπόμνημα αντικρούσεως, η προσβαλλομένη απόφαση δεν βασίζεται, παρόλο που αναφέρεται στην αιτιολογία που περιέχει, στον ακριβώς προσδιορισμένο αριθμό απουσιών, αλλά στη συχνότητα των «απρόβλεπτων» απουσιών του. Ο προσφεύγων αναρωτιέται για τη δυνατότητα αντικαταστάσεως της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στις προσβαλλόμενες αποφάσεις με νέα αιτιολογία. Κατά το στάδιο του υπομνήματος αντικρούσεως αποκαλύφθηκε η πραγματική αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η νέα αυτή αιτιολογία αντικαθιστά, κατά την ομολογία του ίδιου του καθού, την αρχική αιτιολογία, ώστε το κοινοτικό όργανο παρέβη το άρθρο 25 του ΚΥΚ και δεν επέτρεψε στον προσφεύγοντα να εξασφαλίσει πλήρως και εν πλήρη επιγνώσει της υποθέσεως την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του.
- 25 Το Συμβούλιο παραδέχεται ότι η αναφορά στο σύνολο των ημερών απουσίας του προσφεύγοντος, που περιλαμβάνεται στην τρίτη παράγραφο της αποφάσεως της 28ης Οκτωβρίου 1991, μπορεί να οδηγήσει σε διάφορες ερμηνείες. Θεωρεί όμως ότι τα ουσιώδη στοιχεία της αιτιολογίας της αποφάσεως της ΑΔΑ αναφέρονται σαφώς: η ανάκληση της εκ περιτροπής υπηρεσίας με βάρδιες έγινε προς το συμφέρον της υπηρεσίας και κατέστη απαραίτητη από την ανάγκη «της πραγματικής παρουσίας των υπαλλήλων κατά τις περιόδους παροχής των υπηρεσιών που τους έχουν ανατεθεί». Η αναφορά αυτή νοείται μόνο σε σχέση με τις απρόβλεπτες απουσίες. Σε κάθε περίπτωση, η απόφαση που απέρριψε την ένσταση δεν αναφέρθηκε καθόλου στον αριθμό ημερών απουσίας, επισημαίνοντας σαφώς τους λόγους συμφέροντος της υπηρεσίας που ελήφθησαν υπόψη. Έστω και αν γίνει δεκτό ότι η απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1991 διατυπώθηκε με σχετική ασάφεια, η απόφαση που απέρριψε την ένσταση διαλύει κάθε αμφιβολία.
- 26 'Όσον αφορά, τέλος, τον λόγο περί καταχρήσεως εξουσίας, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση, όχι μόνο δεν ανταποκρίνεται στις

απαιτήσεις που απορρέουν από το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλά εμφανίζεται σαν εκδήλωση προσωπικής μνησικακίας αυτού που την υπέγραψε έναντι του προσφεύγοντος.

- 27 Κατά το Συμβούλιο, ο λόγος αυτός δεν στηρίζεται σε κανένα πραγματικό γεγονός. Ωσαύτως, η προσβαλλομένη απόφαση δεν έχει κανένα δεσμό με τις δραστηριότητες του προσφεύγοντος εντός της ομάδας ίσης εκπροσώπησης «διαρρύθμιση των χώρων» ούτε και με τις απουσίες του που συνδέονται με την άσκηση της εντολής του εντός της επιτροπής προσωπικού.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί του παραδεκτού

- 28 Κατά πάγια νομολογία, η προσφυγή που ασκείται δυνάμει του άρθρου 91 του ΚΥΚ είναι παραδεκτή μόνον εφόσον στρέφεται κατά βλαπτικής πράξεως, δηλαδή πράξεως η οποία θίγει ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση του υπαλλήλου τον οποίο αφορά (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1976, 129/75, Hirschberg κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 473, της 21ης Ιανουαρίου 1987, 204/85, Στρογγύλη κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1987, σ. 389, και τις διατάξεις του Πρωτοδικείου Weyrich κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε, και της 11ης Μαΐου 1992, T-34/91, Whitehead κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1723).
- 29 Πρέπει εξάλλου να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η διοικητική αρχή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να οργανώσει, προς το συμφέρον της δημοσίας κοινοτικής υπηρεσίας, τον τρόπο ασκήσεως των καθηκόντων των υπαλλήλων τους. Κατ' ακολουθίαν, οι πράξεις που είναι αμιγώς εσωτερικής φύσεως δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ένδικης προσφυγής, αφού δεν θίγουν τη νομική ή πραγματική κατάσταση του οικείου υπαλλήλου από το μέτρο οργανώσεως για το οποίο πρόκειται (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 32/68, Grasselli κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 191, και της 11ης Ιουλίου 1985, 66/83 έως 68/83 και 136/83 έως 140/83, Hattet κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2459). Δεν εμφανίζει τον χαρακτήρα βλαπτικής πράξεως που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ένδικης προσφυγής μια πράξη κατά της οποίας «τα διατυπούμενα παράπονα (...) αφορούν όχι την κατάσταση του υπαλλήλου κατά τον ΚΥΚ, αλλά αποκλειστικά τις εσωτερικές σχέσεις της υπηρεσίας και ειδικότερα ζητήματα που άπτονται της διοικητικής οργανώσεως και της πειθαρχίας της εργασίας» (προαναφερθείσα απόφαση Hirschberg κατά Επιτροπής).

- 30 Πρέπει να τονιστεί σχετικά ότι ένα μέτρο μετακινήσεως εμπίπτει καταρχήν στην εξουσία οργανώσεως της υπηρεσίας και δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ένδικης προσφυγής παρά μόνο λόγω των ειδικών περιστάσεων που τη δικαιολογούν (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 1969, 17/68, Reinartz κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 31, και του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1993, T-50/92, Fiorani κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-555). Ωσαύτως, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια απόφαση με την οποία τοποθετείται σε προσωπική θέση ένας υπάλληλος που είχε ήδη τοποθετηθεί σε άλλη προσωπική θέση με τον ίδιο βαθμό δεν αλλάζει την κατάσταση του ενδιαφερομένου κατά τον ΚΥΚ και επομένως δεν τον βλάπτει (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1982, 189/81, Bosmans κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 2681). Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, για να πλήξει ένα μέτρο αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών τα δικαιώματα κατά τον ΚΥΚ ενός υπαλλήλου και να μπορέσει, ως εκ τούτου, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής, δεν αρκεί ότι συνεπάγεται αλλαγή ή ακόμη και οποιαδήποτε μείωση των καθηκόντων του, αλλά πρέπει, στο σύνολό τους, τα εναπομένοντα αυτά καθήκοντα να είναι σαφώς λιγότερα από εκείνα που αντιστοιχούν στον βαθμό του και στη θέση του, ενόψει της φύσεώς τους, της σημασίας τους και της εκτάσεώς τους (απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 1990, T-46/89, Pitrone κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-577).
- 31 Εξάλλου, ο κοινοτικός δικαστής λαμβάνει υπόψη, κατά την εκτίμηση των αποτελεσμάτων της προσβαλλομένης πράξεως, όχι μόνο τα νομικά αποτελέσματα υπό αυστηρή έννοια, αλλά επίσης τα υλικά και χρηματικά αποτελέσματα. Έτσι, ένα υπηρεσιακό σημείωμα που αναγγέλλει σ' έναν υπάλληλο την κατάργηση αποζημιώσεως που λάμβανε μέχρι τότε αποτελεί βλαπτική πράξη ικανή να αποτελέσει αντικείμενο ένδικης προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Φεβρουαρίου 1973, 56/72, Goeth-Van der Schueren κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 427).
- 32 Υπό το φως του συνόλου αυτής της νομολογίας οφείλει το Πρωτοδικείο να ερευνήσει αν η προσβαλλομένη απόφαση θίγει ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος, δηλαδή αν μπορούσε να προκαλέσει νομικά, υλικά ή χρηματικά αποτελέσματα, ικανά να αλλάξουν ουσιαστικά την κατάσταση του ενδιαφερομένου ή τη θέση του κατά τον ΚΥΚ.
- 33 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο τονίζει πρώτον ότι η προσβαλλομένη απόφαση, η οποία διατηρεί τον προσφεύγοντα στην υπηρεσία ασφαλείας του Συμβουλίου, ουδόλως αλλάζει την έκταση των καθηκόντων που ασκεί εντός της υπηρεσίας αυτής, αλλά περιορίζεται να αλλάξει τους όρους ασκήσεως των καθηκόντων αυτών, αντικαθιστώντας για τον ενδιαφερόμενο τη συνεχή υπηρεσία σε τρεις βάρδιες με «ημερινή» υπηρεσία. Όσον αφορά το επιχείρημα

της φερομένης αλλαγής της ασκήσεως καθηκόντων, το οποίο αναπτύχθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία, ενώ κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας το Συμβούλιο είχε σαφώς δηλώσει ότι τα ασκούμενα καθήκοντα παρέμειναν αναλλοίωτα, το επιχείρημα αυτό, σε κάθε περίπτωση, ουδόλως στηρίζεται σε στοιχεία του φακέλου, όπως άλλωστε παραδέχθηκε ρητά και ο νομικός σύμβουλος του προσφεύγοντος. Από αυτά προκύπτει ότι αυτή καθαυτή η προσβαλλομένη πράξη, το πεδίο ενεργείας της οποίας είναι μικρότερο από εκείνο ενός μέτρου μετακινήσεως, δεν αλλάζει τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος, υπό προϋποθέσεις που να επιτρέπουν τον χαρακτηρισμό της ως βλαπτικής πράξεως.

34 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι το κοινοτικό όργανο δεσμεύεται από τις πληροφορίες που περιλαμβάνει στις προαναφερθείσες διατάξεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού, οι οποίες πληροφορούν τους υποψηφίους ότι τα καθήκοντα θα ασκούνται σύμφωνα με τους όρους της υπηρεσίας με βάρδιες και ότι, ως εκ τούτου, η προσβαλλομένη απόφαση άλλαξε τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος. Πράγματι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, «ο ουσιαστικός ρόλος της προκηρύξεως διαγωνισμού κατά τον ΚΥΚ συνίσταται ακριβώς στην πληροφόρηση των ενδιαφερομένων κατά τρόπο όσο το δυνατόν ακριβή για τη φύση των απαιτούμενων προϋποθέσεων για την κατάληψη της θέσεως για την οποία πρόκειται, για να τους καταστήσει ικανούς να εκτιμήσουν αν τους ενδιαφέρει να υποβάλουν αίτηση υποψηφιότητας» (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 1979, 255/78, Anselme και Constant κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 141, και της 18ης Φεβρουαρίου 1982, 67/81, Ruske κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 661). Εν προκειμένω, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος III του ΚΥΚ, κατά το οποίο η προκήρυξη διαγωνισμού «πρέπει να καθορίζει: (...) γ) τη φύση των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων που αντιστοιχούν στις θέσεις που πρόκειται να πληρωθούν», οι υποψήφιοι ασφαλώς ενημερώθηκαν ότι η υπηρεσία είχε οργανωθεί σύμφωνα με τους όρους υπηρεσίας με βάρδιες. Εντούτοις, οι πληροφορίες που ανακοινώθηκαν κατ' αυτό τον τρόπο στους υποψηφίους, οι οποίες αποβλέπουν στο να τους επιτρέψουν να υποβάλουν εν πλήρη γνώσει του πράγματος αίτηση υποψηφιότητας, δεν έχουν ούτε ως σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να επιβάλλουν στη διοικητική αρχή, διότι άλλως θα παρανομήσει, να οργανώσει οριστικά την υπηρεσία, μετά την πρόσληψη των επιτυχόντων στον διαγωνισμό, αποκλειστικά σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που προβλέφθηκαν έτσι. Το να αποδοθεί τέτοια σημασία σε μια προκήρυξη διαγωνισμού θα κατέληγε στο να μειωθεί στο μηδέν η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως την οποία διαθέτει η διοικητική αρχή για να οργανώσει κατά τον καλύτερο τρόπο τις υπηρεσίες της. Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί λυσιτελώς να επικαλεστεί τις πληροφορίες που περιέχει η προκήρυξη του διαγωνισμού για να υποστηρίξει ότι η προσβαλλομένη απόφαση παρήγαγε νομικά αποτελέσματα έναντι του ή ότι τροποποίησε την κατάσταση του κατά τον ΚΥΚ.

- 35 Τρίτον, προκειμένου περί των υλικών και χρηματικών αποτελεσμάτων που μπόρεσε να προκαλέσει η προσβαλλομένη απόφαση, πρέπει να τονιστεί ότι, και μεν η τελευταία είχε αρχικά ως αποτέλεσμα, καθαρά θεωρητικά, να επιφέρει από 1ης Νοεμβρίου 1991 την παύση καταβολής στον ενδιαφερόμενο της αποζημιώσεως για συνεχή υπηρεσία, η αποζημίωση όμως αυτή επαναφέρθηκε μεταγενεστέρως με σημείωμα της 25ης Νοεμβρίου 1991 αναδρομικώς από την ίδια ημερομηνία της 1ης Νοεμβρίου 1991. Έτσι, η επαναφορά της εν λόγω αποζημιώσεως συμπίπτει με την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της προσβαλλομένης αποφάσεως. Μόνο με την απόφαση της 27ης Απριλίου 1992, που μετακίνησε τον προσφεύγοντα, καταργήθηκε η καταβολή υπέρ αυτού της εν λόγω αποζημιώσεως. Από αυτό προκύπτει ότι, κατά την ημερομηνία καταθέσεως της παρούσας προσφυγής, η προσβαλλομένη απόφαση δεν είχε παραγάγει κανένα νομικό ή υλικό αποτέλεσμα και ότι δεν μπορούσε να παραγάγει τέτοια αποτελέσματα λόγω της εκδόσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992.
- 36 Τέλος, και αντίθετα από αυτά που υποστήριξε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία, μόνη η απόφαση της 27ης Απριλίου 1992, η οποία, πριν από την άσκηση της παρούσας προσφυγής, προέβη στην τοποθέτηση του ενδιαφερομένου στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου, καταργώντας την υπέρ αυτού καταβολή της αποζημιώσεως που προβλέπει το άρθρο 56α του ΚΥΚ, είναι ικανή να τον βλάψει. Μετά την απόρριψη από τη διοικητική αρχή της ενστάσεως που στρέφεται κατ' αυτής, η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο χωριστής προσφυγής, που ήδη εκκρεμεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Στην απλώς ενδεχόμενη περίπτωση, την οποία προβάλλει ο προσφεύγων, που το Πρωτοδικείο δεχθεί τα αιτήματά του στην υπόθεση T-20/93 (βλ. πιο πάνω σκέψη 7), η ακύρωση της αποφάσεως της 27ης Απριλίου 1992 θα έχει ως μόνο αποτέλεσμα την αποκατάσταση του ενδιαφερομένου στην κατάσταση πριν από εκείνη που θα προκύψει από την προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή, όπως παραδέχθηκε το Συμβούλιο κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων θα πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, να τοποθετηθεί εκ νέου στην υπηρεσία ασφαλείας, εκτός της υπηρεσίας με τρεις βάρδιες, αλλά με αμέριμη διατήρηση της χρηματικής καταστάσεως που είχε, υπό την επιφύλαξη αποφάσεως που θα εκδοθεί μελλοντικά για τη διατήρηση της καταβολής υπέρ αυτού της αποζημιώσεως για συνεχή υπηρεσία. Επομένως, η ακύρωση αυτή δεν θα είχε από μόνη της, και σε κάθε περίπτωση, κανένα αποτέλεσμα επί του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής, που πρέπει να κριθεί κατά την ημερομηνία ασκήσεώς της.
- 37 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή, η οποία στρέφεται κατά αποφάσεως που δεν άλλαξε ούτε τη νομική κατάσταση ούτε την υλική κατάσταση του ενδιαφερομένου και η οποία, κατ' ακολουθίαν, δεν τον βλάπτει είναι καταρχήν απαράδεκτη.

- 38 Μετά τους συλλογισμούς αυτούς το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει, δυνάμει της προαναφερθείσας νομολογίας, ιδίως δε της αποφάσεως *Reinartz* κατά *Επιτροπής*, να ερευνήσει αν, όπως υποστήριξε ο προσφεύγων, η προσβαλλομένη πράξη μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ένδικης προσφυγής λόγω των ειδικών περιστάσεων που αποτέλεσαν την αιτιολογία της. Σχετικά με το θέμα αυτό, το Πρωτοδικείο έχει τη γνώμη ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν μπορεί να εκληφθεί ως βλάπτουσα τον ενδιαφερόμενο παρά μόνον εάν εμφανίζεται είτε ως έχουσα χαρακτηριστικά συγκεκριμένης κυρώσεως είτε ως εκδηλούσα βούληση δυσμενούς διακρίσεως έναντι του προσφεύγοντος είτε ακόμη ως πάσχουσα κατάχρηση εξουσίας, τρεις λόγοι τους οποίους άλλωστε επικαλέστηκε ρητά ο προσφεύγων.
- 39 Πρώτον, καθόσον αφορά το ζήτημα εάν η προσβαλλομένη απόφαση αποτελεί συγκεκριμένη κύρωση, ουδόλως επαληθεύθηκε η υπόθεση αυτή εν προκειμένω. Πράγματι, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως (βλ. πιο πάνω σκέψη 33), το επιχείρημα της φερομένης προοδευτικής μειώσεως του περιεχομένου των καθηκόντων του ουδόλως στηρίζεται στα στοιχεία του φακέλου. Εξάλλου, ο ενδιαφερόμενος συνέχισε να λαμβάνει την αποζημίωση για συνεχή υπηρεσία.
- 40 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο τονίζει, αναφερόμενο αποκλειστικά στον αριθμό ημερών απουσίας του υπαλλήλου, όπως τον δέχθηκε ρητά ο ίδιος ο προσφεύγων κατά την έγγραφη διαδικασία, ιδίως στις σελίδες 5 και 10 του δικογράφου, ότι η διοικητική αρχή δεν υπέπεσε σε καμία προόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι τέτοιες απουσίες, στις οποίες δεν λαμβάνεται υπόψη οι απουσίες του προσφεύγοντος οι οποίες δικαιολογούνται λόγω άλλων υποχρεώσεων του εντός του κοινοτικού οργάνου, δηλαδή 156 ημέρες κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1990 έως 30 Σεπτεμβρίου 1991, ήσαν, ανεξαρτήτως του βασίμου των προβαλλομένων λόγων προς δικαιολόγησή τους, ασυμβίβαστες με την άσκηση υπηρεσίας με βάρδιες, ειδικότερα για καθήκοντα ασκούμενα στην υπηρεσία ασφαλείας ενός κοινοτικού οργάνου. Η εκτίμηση αυτή, η οποία στηρίζεται μόνο στα λεγόμενα του προσφεύγοντος, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί με τυχόν ουσιαστικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε η διοικητική αρχή κατά τον υπολογισμό αυτών των απουσιών.
- 41 Δεύτερον, καθόσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλομένη απόφαση παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η αρχή αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως σημαίνουσα ότι η διοικητική αρχή

που πρέπει να λαμβάνει υπόψη, για να θεσπίσει τους όρους οργάνωσης της υπηρεσίας, τα μέσα τα οποία διαθέτει οφείλει να θεσπίσει μέτρα αυστηρώς όμοια έναντι κάθε υπαλλήλου ο οποίος, λόγω των συχνών και αδικαιολογήτων απουσιών του, βρίσκεται σε παρόμοια κατάσταση με εκείνη του προσφεύγοντος. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η διοικητική αρχή διατηρεί την εξουσία εκτιμήσεώς της, για να εξασφαλίσει κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο τη συνέχεια της υπηρεσίας, εφόσον τουλάχιστον, όπως εν προκειμένω, τα θεσπισθέντα μέτρα δεν πάσχουν καμία πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και δεν αποτελούν συγκαλυμμένη κύρωση.

- 42 Τρίτον, καθόσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος, ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας, ο ισχυρισμός αυτός ουδόλως θεμελιώνεται, όπως άλλωστε δέχθηκε ρητά κατά την προφορική διαδικασία και ο νομικός σύμβουλος του προσφεύγοντος, λέγοντας ότι ο ισχυρισμός αυτός στηριζόταν απλώς σε μια «αίσθηση». Ειδικότερα, ουδόλως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ότι η προσβαλλομένη απόφαση έχει οποιαδήποτε σχέση με τα καθήκοντα που άσκησε ο προσφεύγων εντός της επιτροπής προσωπικού ή με τις διάφορες δραστηριότητες εκπροσωπήσεως τεχνικού ή κοινωνικού χαρακτήρα.
- 43 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή δεν είναι παραδεκτή.
- 44 Επιπλέον και για να δοθεί πλήρης απάντηση στον προσφεύγοντα, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι αβασίμως ισχυρίζεται ο τελευταίος ότι η έγγραφη διαδικασία αποκάλυψε ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας, την οποία προβλέπει το άρθρο 25 του ΚΥΚ. Πράγματι, παρά τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το καθού η προσφυγή όργανο μπόρεσε, διαδοχικά, να παρουσιάσει τις απουσίες του προσφεύγοντος, οι οποίες αποδείχθηκαν επαρκώς κατά την έρευνα και ιδίως από τις ίδιες τις δηλώσεις του προσφεύγοντος, η εν λόγω απόφαση στηρίζεται σαφώς στο ασυμβίβαστο μεταξύ αυτών των απουσιών και των υποχρεώσεων και δεσμεύσεων που συνδέονται με τη συνέχεια της υπηρεσίας με βάρδιες. Απ' όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει εξάλλου ότι, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει, ο προσφεύγων ουδόλως περιήχθη σε αδυναμία διεκδικήσεως των δικαιωμάτων του κατά της εν λόγω αποφάσεως και ότι το Πρωτοδικείο επίσης δεν περιήχθη σε αδυναμία ασκήσεως του δικαστικού του ελέγχου.

- 45 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη και, σε κάθε περίπτωση, αβάσιμη. Δεν μπορεί επομένως παρά να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται καν να διατάξει το Πρωτοδικείο την αιτηθείσα διεξαγωγή αποδείξεων.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

Biancarelli

Vesterdorf

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Ιουνίου 1993.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Biancarelli